

[Jørgen Jensen]

dyrtidsportioner skulle jo efter det, man sagde, være arbejderne andel. Det offer, som arbejderne skulle bringe for at bevare arbejdspladserne, var, at de ikke skulle have alle dyrtidsportionerne. Men hvor mange penge er det i virkeligheden, de har fået? Koncernen A. P. Møller har ca. 20.000 ansatte. I dag er det 1 kr. 20 øre for hver arbejdstime, man sådan set fra arbejderside investerer i disse virksomheder, det vil sige 44,5 mill. kr. om året. På knap 3 år betaler man godt og vel alene på den måde et beløb til koncernen i samme størrelsesorden, som den kommer og forlanger af staten.

Vi kunne også gå videre og tage nogle af de andre aktionærer. Jeg kan sige, at ØK har cirka det dobbelte antal beskæftigede af A. P. Møller, og når det er 44,5 mill. kr., så kan man selv regne ud, at de får mere end betalt det, de skal have fra arbejderside.

Men frækheden har som sagt ingen grænser. Samtidig med dette søger A. P. Møller umiddelbart før en overenskomstsituations begyndelse at presse arbejderne til at opgive dele af deres overenskomstmæssige ret i de kommende år med trusler om lukning af Lindøværftet. Altså enten bøjer man sig og bryder overenskomsterne, eller også bøjer man sig. Der vil jeg da godt citere lidt fra Jernets overenskomst, den overenskomst, som flertallet i dette folketing påtvang arbejdsmarkedets parter. Man kan diskutere, om det er en overenskomst eller en lov, og så kan vi begynde at diskutere, om det er overenskomstbrud eller det er lovbrud, der finder sted, men i overenskomsten står der:

»Så længe denne overenskomst står ved magt, må ingen af de undertegnede organisationer eller disses medlemmer, enten enkeltvis eller flere i forening, forsøge på med noget som helst middel, åbent eller skjult, at modarbejde dens bestemmelser eller fremtvinge nogen forandring deri.«

Det er det, der står. Det er det, folketinget har lovfæstet. Men alligevel kommer man altså her og siger til arbejderne: I skal bryde den overenskomst, I skal opgive jeres rettigheder, ellers bliver I afskediget!

Ja, tiden løber. Jeg vil godt sige, at det spørgsmål, vi kunne stille os selv i dag, er: Var det ikke muligt at føre en anden politik end indkomstpoltikken? Det er vor opfattelse, at det er både muligt og rigtigt at gøre

det. Så kan man sige til den diskussion, der har været ført, hvad der så skulle være vurderingsgrundlaget for, om der kunne føres en anden politik. Vi har den opfattelse, at det må være de idéprogrammer og de valgløfter, vi giver vælgerne. Det er vor opfattelse, at regeringen i virkeligheden på en lang række områder har valget. Vi kan bare tage skatteområdet. Her har regeringen valget mellem at få gennemført væsentlige og afgørende dele af regeringens skatteforslag sammen med det flertal, der er til venstre, eller at opgive det væsentlige og afgørende i et samarbejde med højre. Det samme gælder i spørgsmålet om indgreb mod de samfundsskabte kapitalgevinster, på boligområdet, på uddannelsesområdet og på det sociale område.

Det er da rigtigt, som det er sagt i debatten her i dag, at kommunisterne ikke som betaling for at indgå i et sådant samarbejde fra sag til sag vil acceptere indkomstpoltiske indgreb over for fagbevægelsen. Det vil vi ikke, fordi vi ikke mener, at det er nødvendigt. Men hvis man nu stiller spørgsmålet til dem, som siger, at derfor må vi have et andet samarbejde, derfor må vi have et bredere flertal. Har man nogen sinde fået de samarbejdspartier, man hidtil har haft på højrefløjen, til at godtage indgreb mod arbejdsgiverne eller spekulanterne? Har man nogen sinde fået dem til at acceptere f. eks. at leve op til deres egne løfter om indgreb over for de kapitalgevinster, som er skabt samfundsmæssigt, og som de frigør ved belåning i jord og fast ejendom?

Ja, tiden er ved at udløbe, og jeg vil blot understrege, at vi står over for en overenskomstsituation. Det er rigtigt, som det er sagt, at det indgreb, der fandt sted i dyrtidsreguleringen, er væsentligt og afgørende. Jeg vil også godt sige til hr. Poul Schlüter, at når man fremstiller det, som om vi nu kommer med en ny byrde til virksomhederne, hvis de skal overtage betalingen, så vil jeg godt understrege, at det, der er sket, er, at arbejdsgiverne er blevet fritaget for i en begrænset periode at betale noget, som de én gang overenskomstmæssigt har forpligtet sig til. Og det kan man ikke påstå er en ny udgift for dem. Man ophører blot med at give dem en hjælp, og nu skal de betale det, de skal.

Niels Helveg Petersen (RV):